

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ЗВАНИЧНИ ЛИСТ ОПШТИНЕ БЕОГРАДСКЕ

ГОД. XIV.

НЕДЕЉА 31. МАРТА 1896.

БРОЈ 14.

ИЗЛАЗЕ НЕДЕЉНО ЈЕДАН ПУТ

ЦЕНА ЈЕ ОГЛАСИМА 6 ПАРА ДИНАРСКИХ ОД ВРСТЕ

ЦЕНА:

За Србију на годину	6 динара
на пола године	3 "
За стране земље на годину	9 "

ПРЕТПЛАТУ ВАЉА СЛАТИ УПУТНИЦОМ НА ОПШТИНСКИ СУД
А СВЕ КОРЕСПОНДЕНЦИЈЕ НА УРЕДНИКА

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ. — НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ

ОБЈАВА

По решењу г. министра Војеног од 21. марта тек. год. ФБМ 1585. и претпису команданта дунавске дивизијске области од 15. марта тек. год. М 1133. и наређењу команданта VII пуковског округа од 28. тек. мес. М 2498. имају сви обвезници свију позива, јединица и родова оружја доћи на прозив и поверу епископа.

Пошто су за ову годину израђени спискови по азбучном реду, то ће се овај прозив извршити овим редом:

8. априла доћи ће на прозив они обвезници редовне војске I и II позива народне војске којима име почиње са словима А. Б. В. Г. Д. Ђ. и Е.

9. априла доћи ће на прозив они обвезници сва три позива којима име почиње са словима Ж. З. И. Ј. К. Л. Љ. и М.

10. априла доћи ће на прозив они обвезници сва три позива којима име почиње са словима Н. О. П. Р. С. Т. У. Ф. Х. Ц. Ч. Ћ. и Ш.

Прозив овај извршиће се на Тркалишту код општинских барака.

Како су приликом овогодишњег превођења и сви државни чиновници увршени у позиве који им по годинама старости припада то ће и они сви на овај прозив доћи.

Приликом овог прозива извршиће се и упис оних који до сада нигде нису били уписати. Ко овом приликом од уписа изостане искусиће казну прописану чланом 88. зак. о устројству војске, а то да ће бити кажњен војним судом новчано од 500—1000 динара или затвором од 3—6 месеци.

Почетак прозива почиње тачно у 8 сати пре подне и траје цео дан.

Саопштавајући предње Суд општине града Београда позива све обвезнике без разлике како оне уписате у редовну војску тако и оне уписате у I и II позив народне војске да по изложеном реду и означеног дана на означеном месту предстану ради прозива, повере и уписа.

Од суда општине града Београда.
О.В.Бр. 426. 29. марта 1897. год.
Београд.

РАД ОПШТИНСКОГ ОДБОРА

ВАНРЕДНИ САСТАНАК
1. Марта 1896 год.

Председавао председник г. Михаило М. Богвићевић, присуствовао члан суда г. Мих. П. Живадиновић, одборника били: г. г. Мих. Павловић, Дим. Довџанић, Љуб. Марковић, Дим. Милојевић, С. Ђ. Јорговић, Драг. Стаменковић, Никола Бошковић, Дамњан Стејковић, Борђе Дамитријевић, Влад. М. Борђевић, Јарослав Везуха.

I

Прочитан је записник одборских одлука седнице држане 29. фебруара 1896. год. и учињене су ове измене и допуне:

У одлуци КНБр. 126, да је одбор решио, да се ово земљиште уступи друштву у својину, али, док се ово не одобри од надлежних фактора, да друштво ово земљиште може уживати; у реферату одлуке КНБр. 127 да се речима: „као што уговор о трамвају гласи“ дода „закључен између општине и концесионара.“

II

Приступљено је продужењу дебате и решавању о статутима безименог друштва, које жели да предузме концесију за осветљење.

Одмах пре дебате председник општине саопштио је одбору, да одборник г. Коста Петро-

СРПСКИ УСТАНИЦИ ПРОТИВУ ТУРАКА

У ВЕЗИ

СА НАРОДНИМ СЕОБАМА У ТУЉИНУ

од 1459 — 1814. год.

ИСТОРИЈСКА РАСПРАВА

У ДВА ДЕЛА

НАПИСАЛИ

Р. АГАТОНОВИЋ И П. М. СПАСИЋ.

(Академијски Савет Вел. Школе наградио првом видовданском наградом општ. Београдске).

(НАСТАВАК)

После постигнутих успеха или како прота М. Ненадовић вели „опијени трима славним победама“ (на Краљеву, Ужици и Иванковцу,) војводе ваљевске нахије позову Кара-Ђорђа у *Боговаћу* 15. Августа 1805. г. да за исте Богу благодаре и да њега наново међу народом за врховног војводу прогласе. Кара-Ђорђе на то позове њих у *Борку* код кнез Симине куће. Они дођу са 400—500 најотменијих људи. На *скупштини у Борку*, на заузимање протина, а по савету Русије, установе „*правителствујућии совет*.“ Прота по овлашћењу одабере шест људи, а за секретара, који је био све и сва, узме *Божу Грујевића*

и по налогу Кара-Ђорђевог оде са совјетом у манастир *Вољавчу*, а одатле се мало доцније, због оскудице у храни, премести у *Боговаћу*. Совјет је — сличан данашњем министарству — делио власт с Кара-Ђорђем, али ауторитет овога био је још и одвише јак.

Уредивши на овај начин како тако унутарњу управу Кара-Ђорђе се упути Смедереву, да казни Турке за убиство Ђушино, јер после борбе на Иванковцу није се много обзирало на то, што је то *царски* град. Њему дође из пожаревачког краја Миленко Стојковић с доста војске, па 8. септембра отпочну борбу и убрзо сагнају Турке у град. Они су се доста дуго држали, и упорно одбијали нападе српске. Најзад малаксавши предаду град 8. новембра. Већи део Турака одсели се Дунавом у Видин, а неки остану и даље. Кара-Ђорђе из *Боговаће* пресели совјет у *град смедеревски*, где је остао до заузећа Београда. За команданта Смедерева постави Младена Миловановића⁽¹⁾, који би изабран и у совјет, одакле је после играо

врло важну улогу, као отправљач војних послова.

По заузећу Смедерева Срби скрену сву пажњу Шапцу и Јаков Ненадовић отпоче купити што више војске и спремати се, да заузме Шабац. Турци Шапчани видећи то, како их мало беше на броју, заишту помоћи од Мехмеда Видајића из Босне. Овај им посла нешто војске. Њих у почетку јануара 1806. г. дочека *иои Лука Лазаревић* и сузбије их. На то се прикупи још више Турака и сад отпочну борбе у већој мери. У том дође Кара-Ђорђе и Јаков Ненадовић к српској војсци, која се око Лешнице и Раитоваче упорно борила с Турцима. Борба је бивала све јача и најзад, кад се око половине јануара ране Кара-Ђорђе и Јаков, Срби оступе до Јеленче близу Шапца. Турци за њима под Мехмед-Видојевићем и Асан-пашом дођу у помоћ Шапцу 30. јануара, и одмах сутра дан нападну на Србе. Они су се с почетка добро држали, али најзад почну малаксавати, пред навалом јачег непријатеља; али у одсудном часу *Петар Молер* и *Макарије*, калуђер као-

(1) Споменик XIX. срп. краљ. акад. стр. 7—8.

вић не може доћи у данашњу седницу али да је изјавио, да је о овој ствари у прошлој седници све казао што је имао и да и сада остаје при томе. После дуже дебате одбор је на предлог одборника г. г. Михајла Павловића и Љубе Марковића решио,

у сваја се у свему извештај повереништва АБр. 1262, с тим, да суд општински састави одговор господину Министру народне привреде, у смислу овог извештаја а у коме ће се одговору на првом месту нагласити, да ће општина код овоземаљских власти тражити, да се седиште трамвајског друштва премести у Београд као што и гласи уговор закључен између општине и концесионара о грађењу и експлоатацији трамваја. Тај концепт одговора да се поднесе одбору на одобрење.

III

Поводом тим, што је седиште безименог друштва трамваја града Београда изван Београда, што је противно уговору, и поводом тим, што је протест општине београдске о овоме изјављен господину министру народне привреде приликом потврђивања статута овог безименог друштва, — остао безуспешан, одборник г. Михајло Павловић предлаже, да се судским путем прибави важност уговору о трамвају и да се примора друштво трамваја града Београда, да своје седиште са стране премести у Београд,

Одбор је одлучио,

да се о овоме предлогу решава у првој седници за овом.

ВАНРЕДНИ САСТАНАК 4. Марта 1896. год.

Председавао председник општине г. Мијајло М. Богвићевић. Присуствовао члан суда г. Мих. П. Живадиновић, од одборника били: г. г. Драг. Стаменковић, Стеван П. Поповић, И. Ковлић, Сава М. Цеваирић, Благоје Милошевић, Дим. Довијанић, Тих. Ј. Марковић, Љуб. Марковић, Мих. Павловић, Влад. М. Ђорђевић, Дим. Милојевић, Др. Никола Х. Николић, Др. Војислав М. Суботић, Дамјан Стојковић.

I

Прочитан је записник одборских одлука седнице држане 1. марта 1896. године, и примљен је без измена.

нички, нападно Турке с леђа и нададу страшну вику, што Турке збуни, те побегну натраг у Шабац.

За време ове борбе око Шапца *соколски* Турци навале на ваљевску нахију, почетком фебруара, и опљене је, за њима се одмах упути Кара-Ђорђе и сузбије их Соколу. Почетком априла на 5 800 Турака опет испадну у ваљевску нахију, али њих код *Чуруга* узненаде Јаков Ненадовић и поп-Лука, и с почетка их збуне, ну будући многобројнији они навале на њих и тек кад Србима дође у помоћ *Милован Грбовић* и Молер с Кличевца, код Турака завлада неред, и Срби у бежању потуку их на 2 800. Доцније у јуну покуша још једном Хади-бег сребрнички с великом војском на ваљевску нахију. Код *Братчића* 20. јула удружени Срби потуку Турке — и тим је одбијен и *трећи* насртај соколских Турака на ваљевски крај. Кара-Ђорђе ту остави Недића Грбовића и Кедића, да чувају овај крај од турских упада.

После боја на Чуругама Срби се приближе Шапцу и иза омањих судара — којом приликом задобију једну шајку с топом — реше се да 13. маја 1806. на-

II
По прочитању акта управе вар. Београда и њених одељака АБр. 1693, 1696, 1710 и 1720, којима се траже уверења о владању и имовном стању извесних лица, одбор је изјавио,

да су доброг владања и доброг имовног стања: Стева Добривојевић адвокат; Давид Алкалај адвокат; и Мијајло Петровић магационар фабрике дувана; да су му непознати: Новак Дрндаревић трг. помоћник, и Марија жена Жике Баљића олд. свирача.

III

Одборник г. Мих. Павловић пита: а има ли општина што да потражује од друштва трамваја београдских и на основу чега;

б. дознао је да трамвајско друштво од својих службеника наплаћује по 2 динара на име порезе; пита, да ли за ово зна пореско одељење и да ли друштво тај наплаћен новац на име порезе предаје пореском одељењу.

Председник је одговорио,

односно првог питања: да општина има да прима од трамвајског друштва само на име трошаринске таксе за кола трамвајска што у варош улазе, и да ће то своје примање моћи реализирати тек по пресуди изборног суда на којој изборни суд сада ради, а донде ће се као и досад друштво само задуживати;

односно другог питања да је ова околност позната пореском одељењу и надлежној полиц. власти, јер је надзорна комисија о томе известила те власти.

IV

Сходно решењу одборском од 1. Марта 1896. године председник износи одбору на одобрење концепт одговора односно примедба општине београдске на статуте безименог друштва што жели узети на себе експлоатацију електричног осветљења у Београду.

По прочитању тога концепта одбор је решио да тај одговор г. Мин. народне привреде овако гласи:

„Господин Министар изволео је актом својим од 22. Јануара 1896. године, ПБр.

342 упутити општини београдској на оцену статуте безименог друштва, на које наме-рава Српско-Француско друштво да пренесе концесију за осветљење Београда добивену од општине београдске.

„Суд и одбор општине београдске ценили су ове статуте и сравнили их са уговором, који је општина београдска закључила са Периклесом Цикосом, 3. Августа 1891. године а који је уговор доцније пренет на Српско-Француско друштво за осветљење и жељезнице, — па је нашао, да се ови статутути у многоме косе са тим уговором што се под прилаже, да се овим статутима осујећавају права општинска стечена уговором и да се истима спречава и државна и општинска контрола над радом тога друштва.

„Пре него што би се детаљније изложиле те несугласице Суду је част да по решењу одбора ово примети.

„Кад је у 1894-тој години Српско-Француско друштво за осветљење и жељезнице поднемо господину Министру Народне Привреде на потврду статуте безименог друштва трамваја града Београда, господин Министар изволео је актом својим од 25. Јула 1894. године ПБр. 2688 доставити општини те статуте на оцену и општина је београдска учинила своје примедбе актом од 30. Јула 1894. год. АБр. 4686.

„У тим примедбама општина је јасно и разговетно означила у чему се ти статутути не слажу са уговором о грађењу и експлоатацији трамваја. Напоменула је да уговор о трамвају тражи, да седиште концесионара буде у Београду а не у Бриселу као што се тим статутима предвидело.

„Необзирући се на овај протест и примедбе општине београдске господин Министар изволео је потврдити Статуте безименог друштва трамваја града Београда

Дунавом. У фебруару 1806. г. његове чете продирале су у Краину и 23. фебруара заузму и *Неготин*, па се опет врате у Пореч.

Младен Миловановић с повећом војском заузме *Крушевац* почетком 1806. г. па војску остави на повијарцима Јастрепца. Петар Добрњац са *Стеваном Синђелићем* и другим упути се Нишу и у фебруару 1806. г. убрзо очисти и заузе *Параћин*, *Ражањ* и *Алексинац*. Видећи то Турци напусте *Туририју* и оду Нишу, те тако *цела Ресавија* буде ослобођена. По заузећу Алексинца Срби по плану *Жикића*, који је био капетан у Тесарији, подигну утврђења на *Делиграду*. А кад се сазна, да се Турци у Нишу спремају, онда Добрњац са осталим војводама још боље утврди и поседне пут из Ражања за Алексинац. Овим делиградским утврђењима осигурана је Србија од навале турске од стране Нишу⁽¹⁾.

У самом почетку 1806. г. Срби су гледали да нађу ма где помоћи. Да то постигну пошљу Проту Матију и секретара

(1) Годишњица Н. Чушића, књ. XIII, стр. 185—196 и 194—199. — Ненадовић М. Мемоари, стр. 141—149

(2) Годишњица Н. Чушића књ. XII, стр. 191—193.

онако како су поднесени, услед чега је пренос извршен и то безимено друштво од оног доба експлоатације трамваја београдске.

„Општина београдска трпи због тога много, јер не може да премора тог најновијег концесионара да своју радњу саображава уговору и да поштује права општинска што проистичу из тога уговора. А не може да га примора с тога, што је седиште друштва изван домаћаја Српских власти, изван домаћаја контроле државне и општинске и што друштво то, одговарајући на протесте општинске, позива се на своје статуте, које је, вели, Српска државна власт одобрила. То друштво сада врши само оне одредбе уговора које иду њему у корист, а кад што на штету општине ради, ту своју радњу правда томе, што није противна статутима његовим, што ту радњу допуштају статуту и т. д.

„Општина неће моћи и даље трпети да најновији концесионар за експлоатацију трамваја омаловажава уговор и уговорна права општинска те ће с тога у најкраћем року приступити судским корацима да судском пресудом прибави важност уговору и њеним правима, а најглавније, да безимено друштво трамваја града Београда примора да своје седиште премести у Београд.

„Учинивши ову напомену Суду и одбору општинском част је дати своје примедбе на статуте безименог друштва на које се мисли пренети концесија за осветљење :

а; Члан први статута према члану 65-ом уговора недовољно је јасан, јер у члану 65-ом уговора изричније је одређена дужност и пуномоћство лица, које ће друштво за време трајања уговора заступати;

б; Члан трећи статута не одговара члановима 55-ом и 58-ом уговора;

в; Члан седми исто тако не одговара 57-ом и 58-ом уговора;

г; Члан 70-ти уговора одређује да делење награде може бити само из друштвеног, а не из капитала друштвеног чему се противи други став члана 14-ог статута;

д; Члан двадесети статута не може се никако примити, јер је противан одредбама члана 70-ог уговора;

ђ; исто тако члан 21-ви статута противан је члану 65-ом уговора, и за то се не може примити;

е; члан 37-ми статута није редигован према члану 58-ом и 70-ом уговора;

ж; код члана 38-ог статута у другом одељку да се дода још: „као и Српској Влади;

з; члан 44-ти статута не слаже се са члановима 55 и 58 уговора;

и; члановима 45-ом 46-ом и 47-ом статута прописани начин ликвидације противан је законима земаљским;

ј; члан 49-ти статута не одређен је према члану 65-ом уговора;

„Поред ових примедба општини је част још и ово да дода :

„Природа посла, којим ће се занимати ово друштво, захтева неодетупно да седиште друштвено буде у Београду, иначе ако тога не буде нити ће моћи општина утицати да осветљење Београда буде као што треба (а да је непрекидни утицај за ово потребан доказује само досадашње осветљење Београда), нити ће моћи г. Министар народне привреде вршити контролу над радом и књигама тога друштва.

„По члану 58-ом уговора општина има права после 16 или 26 година на откуп целе инсталације по цени коштања са извесним одбитком.

„Да би општина ово своје право осигурала, и пошто друштво досада није по-

казало општини рачун коштања инсталације, општини је част умолити господ. Министра, да би пре потврђења ових статута изволео изискати од друштва рачун коштања покрепљен потребним документима.

„Ако општина београдска не би имала разлога да чини примедбе на поднесени рачун коштања, господ. Министар би тада изволео потврдити ове статуте, пошто се претходно учине у њима измене и допуне према овим примедбама.

„И напоследку, да би општина и после овога и после поднетог рачуна коштања могла водити контролу над издацима, учињеним за проширење и усавршавање данашње инсталације, моли се господ. Министар да би изволео у статуте донети и ову одредбу :

„На крају свакога месеца друштво за осветљење града Београда биће дужно да подноси Министру народне привреде и општини града Београда детаљан рачун својих издатака, односно се на инсталацију електричног осветљења, и да су како Министар народне привреде тако и општина овлашћени да се прегледом књига увере у истинитост поднесених рачуна. По себи се разуме да књиге друштвене морају бити пагиниране, трговачким судом потврђене и на Српском језику вођене“.

V

Поводом предлога одборника г. Мијајла Павловића, учињеног у прошлој седници одборској, да се подигне парница против друштва трамваја града Београда и да се тим путем друштво примора, да своје седиште премести у Београд и да тиме испуни обвезу своју према општини по уговору, — одбор је решио,

да општина београдска поведе парницу код изборног суда против безименог друштва трамваја града Београда, и да тражи, да суд изборни пресуди да то друштво буде дужно, да своје седиште премести у

совјета Божу у Беч, да моле ћесара, да преда молбу за руског цара, те да порадом код Порте да се измире с Турцима, којима су они преко бечког двора послали поново молбу за измирење⁽¹⁾. Како Наполеон I у то време беше прекршио снагу Аустрије, а Русе у више прилика потукао, то се Срби од њих нису могли надати каквој већој користи, ма да су им обе стране обећавале, да ће се за њих заузети. Ну према њиховом тешком положају, а због великог уплива француског у Цариграду, нису ни могли успети баш и да су покушали. С тога се Кара-Ђорђе обрати првим и најближим сродницима — браћи својој у Цр. Гори. Он замоли владика *Петра Петровића*, да са својом војском нападне Турке Босанце, те да их тиме смете, да не наваљују на Србију. Ну владика Петар, ратујући за рачун Руса против Француза, у то време, по Воци Которској и Далмацији, и сам је требао туђе помоћи, те не могаше одговорити молби Кара-Ђорђевој. План Кара-Ђорђевог о заједничком делању оба племена на жалост остаде само план, који ће се тек

доцније извршити; и Срби беху принуђени да ратовање продуже сопственим силама.⁽²⁾

Порта није могла, да прежали погибију на Иванковцу, па користећи се повољним спољним приликама, када су Аустрија, а нарочито Русија биле и сувише заплетене у борби с Наполеоном I, науми да учини крај српском устанку и да „упорну рају“ обезоружа и поврати у стари ред. Да би то постигла, она повери Бећиру босанском везиру и Ибрахим-паши скадарском најодабранију војску целог царства; с првим *Босанце* и *Херцеговце* а с другим *Арбанасе* и *Румелиоте*.⁽³⁾ Турци по старој навици лагано су се спремали, тако да су тек у лето отпочели бојеве. Бећир је надиром преко *Дрине* на Србију, а Ибрахим од *Ниша* Београду.

Прво је Хаџи-бег с великом војском надиром од Сокола на Мачву и ваљевску нахију. Но ми смо већ раније видели, како је он после више озбиљних покушаја био сузбијен, нарочито после битке код Братчића. У исто време надирала је Шапцу

друга већа босанска војска и положај устаника постао је веома критичан. У то време док је Кара-Ђорђе са осталим сузбијао Хаџи-бега, прота Ненадовић одуговлачећи преговоре задржавао је за неко време главну босанску војску; но и при свем том Турци су излетали и страшно пљачкали околину; народ се поплаши, па напусти своје војводе, а Мачва се и предаде Турцима. У том најодесуднијем часу, кад Турци на све стране пале села и потикују српску војску и народ доводе у највећи страх: да чак почиње сумњати и у искрене намере својих вођа, кривећи их за насртаје Турске — у том одесудном часу излази Кара-Ђорђе у свој својој величини и *делима својим* доказује, да је дорастао за тешки положај вође народног. Пошто је сузбио Хаџи-бега, он полази у Мачву и Поцерину, па смрћу казни кметове, којих се предадоше Турцима. Та строгост Кара-Ђорђева, који је знао „погубити тројицу за сачувати хиљадама“⁽⁴⁾, тако подејствује на околину, да силан свет „нагрну као скакавац у логор,“ јер нико није смео изостати. Али док су Срби пре успели да

⁽¹⁾ Kallay B. Gesch. d. Serben B. I. S. 511—512.

⁽²⁾ Ранке Ј. (Ст. Новаковић), Србија и Турака у XIX в. стр. 97.

⁽⁴⁾ Ненадовић М. Мемоари, стр. 176.

⁽¹⁾ Ненадовић М. Мемоари стр. 141.

БЕОГРАДСКА ПИЈАЦА

ПРЕМЕРЕНО НА ОПШТИНСКОМ КАНТАРУ
Од 1-га до 15. Овог месеца

КИЛОГРАМА	НАИМЕНОВАЊЕ	ЦИЕНА			
		највећа		најмања	
		дин	пр.	дин	пр.
52844	Арпадика	18	—	16	—
104	Брашна кукурузна	12	—	11	—
878	Брашна пшенична	16	—	15	—
10513	Вина бела (од лит.)	60	—	50	—
49649	Вина црна (од лит.)	—	60	—	50
1340	Волова	45	—	40	—
177	Вуне не пране	140	—	130	—
14774	Јабучка	25	—	22	—
13671	Јечма	9	—	8	50
113	Кајмак	120	—	110	—
1966	Кожа јагњећих	—	—	—	—
1000	Крава	45	—	40	—
118200	Креча	3	60	3	20
16740	Кромпира	8	—	7	—
2373	Куделе	70	—	60	—
19924	Кукуруза	8	10	7	50
234	Лоја топљеног	50	—	30	—
1591	Лука бела	40	—	30	—
7224	Лука црна	12	—	10	—
1190	Маста	100	—	90	—
64313	Овса	11	20	11	—
934	Ораја	40	—	35	—
9730	Пасуља	20	—	18	—
576242	Пшенице	12	—	11	60
50888	Ражи	9	70	9	50
100	Ракије ком. (од лит.)	—	—	—	—
7007	Ракије ком. меке "	45	—	35	—
1438	Ракије шљ. љуте ")	1	—	90	—
59529	Ракије шљ. меке "	—	45	—	35
54278	Свиња дебелих	55	—	45	—
1263	Свиња средњих	40	—	35	—
12090	Сена	5	—	4	—
2222	Сира	70	—	60	—
13380	Сламе	3	—	2	—
4823	Славине	3	—	50	—
50000	Угљена дрвеног	8	—	7	—
500	Угљена каменог	3	—	2	50
29460	Шинарке	—	—	10	—
2900	Шљива сувих	24	—	22	—
4200	Сукна	—	—	—	—
2970	Ужарије	—	—	—	—
5278	Јаја	—	—	—	—
	Раз ситнице	—	—	—	—

Београд, као што је по уговору обвезно. За кандидата за председника изборног суда бира г. Ђоку Стефановића бив. мин. правде; за изборне судије: г. г. Драг. Рајовића председника главне контроле, Петра Таћића адвоката; за заменике: г. г. Милоша Трпезића, члана касације и Вучка Ђорђевића, начелника мин. правде. Пред овим судом да заступају општину београдску одборник г. Мих. Павловић, члан суда и општински правозаступник г. Мих. П. Живоновић и председник надзорне комисије за трамвај и осветљење Ђ. М. Станојевић.

VI

Председник износи одбору на одобрење предлог суда за нивелисање и калдрмисање Чаранићеве, Краљевог трга и Узун Миркове улице.

По прочитању тога предлога ГБр. 270, одбор је решио,

да се Чаранићева, Краљев трг и Узун Миркова улица нивелишу и калдрмишу полукоцкама од рипањскога камена, и да се за овај посао расписе лицитација у најкраћем року према условима, предрачуна и плановима, одобравајући за то потребан кредит.

VII

Одборник г. Дим. Милојевић пита, оће ли се скоро приступити калдрмисању споменичке улице, а одборник г. Љуба Марковић примећује, да би ову улицу требало уједно и каналисати, јер би иначе атмосферска вода за кратко време искварила калдрму.

Председник је изјавио,

да ће наредити грађев. одељењу, да у овоме смислу што пре спреми предлог.

VIII

Одборник г. Мијајло Павловић тражи да се у првој седници изнесе одбору на решење ствар о експропријацији имања масе А. Пајевића; а одборник г. Стеван П. Поповић ствар о регулацији Варош-кашије.

Председник је изјавио,

да ће ова ова предмета изнети у једној од првих седница.

IX

Председник износи одбору на решење молбу Светислава Христића уредника трговачко занатлиског шематизма, да му општина откупи извесан број књига, те да му на тај начин помогне у овом његовом предузећу.

По прочитању те молбе, одбор је решио,

да се преко ове молбе пређе на дневни ред.

ПУТНИЧКИ САОБРАЋАЈ ВАРОШИ БЕОГРАДА

У седмици од 21. Марта 1896. год. до 28. Марта 1896. год.
допутовало 479. путника — одпутовало 449. путника.

Постојбина приспелих путника :															
ПОЛА		Из Србије	Аустро-Угарске	Босне и Херцегов.	Црне-Горе	Грчке	Турске	Бугарске	Румуније	Русије	Германије	Велике Британије	Италије	Осталих Европ. држава	Ван Европе
МУШКИХ	ЖЕНСКИХ														
442	30	347	86	5	2	4	9	6	2	1	7	—	—	8	2

Занимање путника :															
Тежаци и економски	Занатлије	Трговци	чиновници и интелег.	Инженери и војска	Ученици	Индустријалци	Гостиничари	шпекуланти и пиљари	Раденици	Надничари	Слуге и келнери	Пролетаријат	У јавним локалитетима	У приватним стал. нормама	Отпутовалих
21	68	164	104	12	10	5	11	2	16	14	23	—	422	57	30

28. Марта 1896. год.

Из статистичког одељења општ. вар. Београда.

потисну Хаџи-бега, Турци су попалили 120 села, заробили на 7 000 људи и отерали на 8 000 разне марве. Ну и при свем том на тој страни, као што ћемо ниже видети, Срби овог пута остану победитељи, успев да сузбију и последњу навалу турску.

Док је Кара-Ђорђе строгим поступцима постицао и раширивао у народу стари ратоборни дух, и скупљао што више војске, не би ли очистио земљу од Турака; босански Турци, скупивши све своје силе у Шапцу под Кулин капетаном и другим поглавцима, живо су се спремали да последњом одлучном битком распрште Србе. Они се упуте Београду. Предвиђајући то а журећи се да час пре сврши с њима и пође против нишевачке војске Кара-Ђорђе се утврди на Мишару близу Шапца. За време утврђивања Турци су га чешће нападали крајем јула 1806. Ти њихови напади буду одбијени. Најзад Турци у охолости својој зашту од Срба да им предаду оружје, што ови лаконички одбију.

Кара-Ђорђе, користећи се ранијим турским нападима, поред својих 7 000 људи одвоји 2 000 коњаника под Л. Лазаревићем и прикри их у селу Жабару са стране мишарског поља; да на дати знак нападу на Турке с леђа. Августа 1. кретале су се непрегледне масе — на 30 000 — турске војске к Мишару, а бесне хатлије цилитаху се по широком пољу мишарском, соколећи остале Турке на одсудну борбу са Србима.

Срби стоје у утврђеном шанцу и чекају да им се што више приближе. На дати знак проспу смртоносну успешну ватру, бијући све у месо. И већ се појављују нереди међу Турцима али их њихове поглавице осокољавају и поново снажно наваљују. Срби непомични као стена обрају масе непријатеља који све то снажније надире; али кад Кара-Ђорђе топовском ватром даде знак прикривеној коњици српској да Турке с леђа нападне, и ови одморни навале у бој „сто громава да је ударило у Турке не би их грозније пре-

неразило, него што је овај изненадан напад смелого поп Луке“ и Турцима овлада велика забуна. У тој забуну излећу Срби из шанца са војводама и Кара-Ђорђем и јурише на Турке. Таљандије овако описује Кара-Ђорђа: „Његова убојитост — сви сведоци сведоче — била је неодољива. Тавно лице његово, у битци је светлост добијало, а његов громки глас грмио је као прави орган. Он који је, онако висок, ишао погрбљен, у ватри се исправљао, и онда је био веран лик Србије — рекао би да представља и вековна јој понижења и њене кржаве освете. Где год се појави овај страховити исполин; ту победа изгледа извесна — у тој мери улива он свима снаге и куражи.“ У борби изгубе цвет војске босанске са својим поглавцима, а остало се у нереду врати Шапцу.

(Наставиће се)